

Arrest

nr. 174 912 van 20 september 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 oktober 2013 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 november 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 juni 2016.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. GOEGEBEUR, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen noch vertegenwoordigd. Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.

Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, *Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49). Een onderzoek van de ontvankelijkheids- en in voorkomend geval de gegrondheidsvoorwaarden van het beroep is derhalve vereist.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een weigering tot afgifte van een visum kort verblijf van 24 oktober 2013.

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). De verzoekende partij lijkt de bestreden beslissing te bekritisieren zonder een rechtsregel aan te geven die zij geschonden acht, laat staan dat zij aangeeft op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissing zou geschonden zijn. In de mate dat in de inhoudelijke kritiek van de verzoekende partij op de bestreden beslissing een schending van de materiële motiveringsverplichting zou kunnen gelezen worden, wijst de Raad er vooreerst op dat het betoog van de verzoekende partij dat er “in tegenstelling tot wat de dienst Vreemdelingenzaken aanvoert” “er wel degelijk een familieverband” en “band met de garant” aanwezig is, feitelijke grondslag mist. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat geenszins het tegendeel wordt beweerd. De motivering van de bestreden beslissing is immers gesteund op het gegeven dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, dat de tenlasteneming is geweigerd, dat er geen of onvoldoende bewijs van financiële dekking is voor het verblijf, dat het voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kan worden vastgesteld en dat betrokkene weinig garantie biedt tot terugkeer. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij verwijst naar stukken die zij toevoegt aan het verzoekschrift (zoals onder meer bankgegevens, een attest van belastingen, bewijs van verschillende winkels in Pakistan en de lidmaatschap bij de Kamer van Koophandel) die de diverse handelsactiviteiten van de verzoekende partij in Pakistan en haar solvabiliteit zouden bewijzen. Gezien artikel 32 van de Verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode) - de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt - meerdere gronden voorziet om het visum te weigeren, volstaan de vaststellingen in de andere - door de verzoekende partij niet betwiste - motieven om de beslissing tot weigering van het visum te schragen, zodat het motief met betrekking tot de bestaansmiddelen van de verzoekende partij overtuigend is

geworden. De eventuele gegrondheid van het betoog van de verzoekende partij gericht tegen dit overtollig motief kan de wettigheid van de bestreden beslissing dan ook niet aantasten, zodat op dit betoog niet verder dient te worden ingegaan. In de mate dat bepaalde stukken voor het eerst in het kader van voorliggend beroep werden voorgelegd, kan aan de gemachtigde niet verweten worden ermee geen rekening te hebben gehouden en eromtrent niet te hebben gemotiveerd. Bijkomend wijst de Raad erop dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om de thans voorgelegde stukken in de plaats van het bestuur te beoordelen en om - zoals de verzoekende partij in fine van haar verzoekschrift vraagt - het gevraagde visum toe te kennen. De verzoekende partij maakt met haar betoog een schending van de materiële motiveringsplicht aldus niet aannemelijk.

Het middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 17 juni 2016 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 11 augustus 2016, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 9 juni 2016 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij dat deze zaak praktisch dezelfde is als de volgende zaak op de rol (met rolnummer 142 352). Zij geeft aan dat de referentiepersoon van Belgische nationaliteit de broer heeft uitgenodigd voor een kort verblijf van een maand en stelt dat er stukken werden toegevoegd, met name aangaande verzekeringen, de financiële draagkracht en de vliegtickets "aller-retour". Ze stelt dat het visum toch werd geweigerd en dat het jammer is dat op de ambassade geen checklist wordt gegeven van stukken die moeten worden binnengebracht. De verzoekende partij benadrukt dat ook de familieband werd bewezen.

3.2 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting hoofdzakelijk een feitelijke uiteenzetting geeft en haar betoog zoals uiteengezet in haar verzoekschrift ten dele herhaalt. De Raad wijst erop dat op dit betoog middels de beschikking van 9 juni 2016 reeds werd geantwoord. Door te verwijzen naar de argumenten uit het verzoekschrift en naar stukken die werden toegevoegd aan het verzoekschrift, brengt zij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 9 juni 2016 werd aangegeven. Waar de verzoekende partij meent dat het jammer is dat op de ambassade geen checklist wordt gegeven van stukken die moeten worden binnengebracht, wijst de Raad erop dat zij niet duidelijk maakt op welke manier deze opmerking verband houdt met de inhoud van voormelde beschikking en de wettigheid van de bestreden beslissing zou kunnen aantasten. Met haar betoog kan de verzoekende partij dan ook geen afbreuk doen aan de in de beschikking van 9 juni 2016 opgenomen grond.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 9 juni 2016 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het

koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE